

”**M**in födelsedag suger verkligen”, sa jag till min katt Nala.

(Ska sanningen fram är hon inte så mycket min katt som jag är hennes person. Det är ju så med katter: De har inga ägare, de har anställda. Ett faktum jag för det mesta försöker att inte låtsas om.)

Hur som helst, jag fortsatte att prata med katten som om hon lyssnade andlöst på vartenda ord jag sa, vilket inte stämde det minsta. ”I sjutton år har jag haft värdelösa födelsedagar den 24 december. Vid det här laget är jag van. Inget att tjafsa om.” Det där sa jag för att övertyga mig själv. Nala mjaoffade knarrigt som en gammal gumma och slog sig sedan ner för att slicka sina privata delar. Därmed visade hon tydligt att hon ansåg att jag snackade skit.

”Så här kommer det att bli”, fortsatte jag medan jag sudade till min eyeliner. (Och då menar jag *lite*. Tvättbjörnslooken är ingenting för mig.) ”Jag kommer att få ett gäng välment presenter som är julsaker mer än riktiga födelsedagspresenter, bara för att folk alltid försöker bunta ihop min födelsedag med julen, och det funkar verkligen inte.” Jag såg på Nalas gröna ögon i spegeln. ”Men vi ska le och

låtsas att vi gillar de töntiga julsakerna eftersom folk inte fattar att de inte kan smacka ihop en födelsedag med julaf-ton. Hur de än gör blir det inte bra.”

Nala nös.

”Ja, det är precis vad jag känner också. Men vi ska vara snälla, för det blir bara värre om jag säger något. Då får jag sitta där med kassa presenter och sura gäster och allt blir jobbigt.”

Nala såg inte särskilt övertygad ut, så jag riktade upp-märksamheten mot min spegelbild. För en sekund trodde jag att jag hade lagt på för mycket eyeliner, men när jag tittade närmare insåg jag att det som gjorde mina ögon så stora och mörka var inget så alldagligt som eyeliner. Trots att det var två månader sedan jag hade blivit utvald och märkt som blivande vampyr blev jag fortfarande överras-kad när jag såg den safirblå månskäran i pannan och det slingrande spetsmönstret som ramade in mitt ansikte. Jag följde en av de blå slingorna med fingertoppen. Och utan att jag var riktigt medveten om vad jag gjorde drog jag ner den vida urringningen på tröjan så att min vänstra axel syn-tes. Med ett knyck på nacken slängde jag undan mitt långa, mörka hår så att den ovanliga tatueringen syntes. Den bör-jade vid halsen och spred sig över min axel och vidare ner på var sida om ryggraden ner till korsryggen. Åsynen av mina tatueringar fick mig att rysa, till hälften av förundran och till hälften av fruktan.

”Du ser inte ut som någon annan”, viskade jag till min spegelbild. Sedan harklade jag mig och fortsatte med över-drivet käck röst: ”Och det är helt okej att inte vara som

alla andra.” Jag himlade med ögonen åt mig själv. ”Skit-samma.”

Jag kastade en blick ovanför huvudet och blev nästan förvånad över att det inte var något där. Ja, för jag kunde absolut känna det stora mörka orosmolnet som hade hängt över mig den senaste månaden.

”Fan, konstigt att det inte regnar här inne. Om inte annat skulle det vara bra för håret”, sa jag sarkastiskt till min spegelbild. Sedan suckade jag och tog upp kuvertet som jag hade lagt på skrivbordet. FAMILJEN HEFFER stod det i guldrelief ovanför den glittrande avsändaradressen. ”Snacka om deprimerande ...”, mumlade jag.

Nala nös igen.

”Det har du rätt i. Det är lika bra att få det gjort.” Motvilligt öppnade jag kuvertet och tog ut kortet. ”Åh fasen. Det är värre än jag trodde.” På kortets framsida var en bild på ett enormt träkors.

På korset satt ett gammaldags pergamentliknande papper (fastsatt med en blodig spik). Där stod (med blod, naturligtvis): *HAN är julens huvudperson*. Inuti kortet stod det (med rött tryck): *GOD JUL*. Under det stod det, med mammas handstil: *Jag hoppas att du tänker på din familj i denna välsignade tid. Grattis på födelsedagen. Kära hälsningar mamma och pappa*.

”Så himla typiskt”, sa jag till Nala. Det värkte i magen. ”Och han är inte min pappa.” Jag rev kortet mitt itu och slängde det i papperskorgen. Sedan stod jag och blängde på pappersbitarna. ”När mina föräldrar inte struntar i mig så förolämpar de mig. Jag föredrar helt klart det första.”

En knackning på dörren fick mig att hoppa till.

”Zoey, alla undrar var du är.” Damiens röst trängde igenom dörren.

”Vänta! Jag är snart klar”, ropade jag och stramade upp mig och slängde en sista blick i spegeln. Trotsigt bestämde jag mig för att låta axeln vara bar. ”Ingen har så speciella tatueringar som jag, så jag kan lika gärna ge folk något att glo på och prata om”, mumlade jag.

Sedan suckade jag. Vanligtvis är jag inte så tjurig. Men min bedrövliga födelsedag, mina bedrövliga föräldrar ... Nej. Jag kunde inte fortsätta att ljuga för mig själv.

”Om ändå Stevie Rae var här”, viskade jag.

Där kom det. Det var anledningen till att jag hade dragit mig undan mina vänner (inklusive mina *pojkvänner*, båda två) de senaste veckorna och betett mig som ett stort, svart och otrevligt åskmoln. Jag saknade min bästa vän och före detta rumskompis som hade dött framför ögonen på oss för en månad sedan, men som jag nu visste hade förvandlats till en odöd nattvarelse. Hur melodramatiskt och b-filmsaktigt det än kan låta. Sanningen var att precis nu, när Stevie Rae borde ha varit på bottenvåningen och pysslat inför min födelsedag, smög hon omkring någonstans i de gamla tunnarna under Tulsa tillsammans med de andra äckliga odöda varelserna som verkligen var onda och dessutom luktade extremt illa.

”Du, Z! Är allt som det ska?” ropade Damien och avbröt mina tankar. Jag plockade upp en klagande Nala, vände ryggen åt det hemska julfödelsedagskortet från mina pärer, skyndade ut genom dörren och sprang nästan rakt in i en orolig Damien.

”Förlåt, förlåt...”, mumlade jag. Damien sneglade snabbt på mig medan vi gick.

”Jag har aldrig träffat någon som är så oentusiastisk över sin födelsedag som du”, sa han.

Jag släppte ner den ålande Nala, ryckte på axlarna och försökte åstadkomma ett likgiltigt leende. ”Jag övar bara inför ålderdomen, när jag är gammal som gatan, typ trettio, och måste ljuga om min ålder.”

Damien stannade och vände sig mot mig. ”Neheeej du. Alla vet att trettio år gamla vampyrer ser ut som tjugo ungefär, och de är definitivt snygga. Faktum är att hundra-trettioåriga vampyrer ser ut som tjugo och är jättesnygga. Så din åldersångest är bara snack. Vad är det med dig egentligen?”

Medan jag försökte lista ut vad jag borde eller kunde säga till Damien höjde han ett noggrant friserat ögonbryn och sa med sin skollärarröst: ”Du vet ju hur känsliga sådana som jag är inför andras känslor, så du kan lika gärna ge upp och berätta sanningen för mig.”

Jag suckade igen. ”Ni homosexuella är verkligen läskigt intuitiva.”

”Sådana är vi: bögar – de utvalda, de stolta, de hyperkänsliga.”

”Är inte bög ett nedsättande uttryck?”

”Inte om det används av en bög. Nu försöker du komma undan igen, men det funkar inte alls.” Han lade en hand på höften och trummade otåligt med ena foten i golvet.

Jag log mot honom, men kände att leendet inte nådde mina ögon. Plötsligt kände jag ett överraskande starkt och

trängande behov av att berätta sanningen för Damien.

”Jag saknar Stevie Rae”, utbrast jag innan jag hann hejda mig.

Han tvekade inte. ”Jag vet.” Hans ögon var misstänkt blanka.

Så där ja. En fördämning inom mig brast, och orden strömmade ur mig.

”Hon borde vara här! Hon skulle kuta omkring som en toka och sätta upp födelsedagsdekorationer och antagligen baka en tårta alldeles själv.”

”En riktigt sliskig tårta”, sa Damien lätt snörvlande.

”Ja, men det skulle vara ett av *mamsens favoritrecept*.” Jag lade mig till med en överdrivet nasal okiedialekt och härmade Stevie Raes lantiston.

Det fick mig att le genom tårarna, och jag tänkte att det var bra konstigt, att nu när jag lät Damien se hur uppriven jag verkligen var, då log jag med hela ansiktet.

”Och tvillingarna och jag skulle ha varit skitsura för att hon skulle ha envisats med att vi skulle ha på oss kalashattar med gummiband som nyper en under hakan.” Det var inte som han skojade när han rös till av vämjelse. ”Gud, de är så otroligt fula.”

Jag skrattade och kände att värken i bröstet började släppa lite. ”Det är något med Stevie Rae som får mig att må bra.” Jag insåg inte att jag pratade om henne i presens förrän Damiens tårfyllda leende kom av sig.

”Ja, hon *var* verkligen toppen”, sa han med betoning på *var*; och såg på mig som om han var orolig för min mentala hälsa.

Han skulle bara veta. Om jag ändå hade kunnat berätta sanningen. Men jag kunde inte. Om jag gjorde det skulle Stevie Rae eller jag, eller båda, dödas. För gott den här gången.

Så i stället drog jag min oroliga vän mot trappan som ledde ner till de gemensamma utrymmena i tjejernas elevhem där mina vänner väntade (med sina töntiga presenter).

”Nu går vi. Jag känner att jag vill öppna paket”, ljög jag entusiastiskt.

”Åhherregud! Jag kan knappt vänta tills du ska öppna min present!” utbrast Damien. ”Jag letade efter den i evigheter.”

Jag log och nickade lydigt, medan Damien gick på om jakten på den perfekta presenten. Vanligtvis är han inte så överdrivet homosexuell. Inte för att underbara Damien Maslin inte är homosexuell. Det är han absolut. Men han är också en lång, brunhårig, storögd snygging som ser ut som ett perfekt pojkväsämne (vilket han är – om man är kille). Inte för att jag inte gillar när han pratar hänfört om vikten av att köpa riktigt bra skor. Och just nu var det lugnande med hans babbel. Det hjälpte mig att ställa in mig på de trista presenterna som (tyvärr) väntade på mig. Synd bara att det inte hjälpte mig att ta tag i det som verkligen bekymrade mig.

Damien pratade fortfarande om sin presentjakt när han ledde mig genom vardagsrummet en trappa ner. Jag vinkade åt grupperna av tjejer som samlats runt teveapparaterna medan vi gick mot det lilla sidorummet som användes som datorrum och bibliotek. Damien öppnade dörren och

mina vänner brast ut i en fullständigt genomfalsk *Ja må bon leva*. Jag hörde Nala fräsa, och i ögonvrån såg jag henne backa ut genom dörren och trava iväg. Svikare, tänkte jag, samtidigt som jag önskade att jag hade kunnat fly tillsammans med henne.

Sången tog slut (som tur var) och mitt gäng samlades runt mig.

”Grattis-grattis!” sa tvillingarna i kör.

Nej, de är inte tvillingar på riktigt. Erin Bates är en vit tjej från Tulsa och Shaunee Cole är en tjej med amerikansk-jamaicanskt ursprung som har vuxit upp i Connecticut. Men de är så sjukt lika att hudfärg och hemort inte spelar någon som helst roll. De är tvillingsjälar, vilket är mycket tajtare än att vara biologiska tvillingar.

”Grattis på födelsedagen, Z”, sa en djup, sexig röst som jag kände igen väldigt, väldigt väl. Jag drog mig ur tvillingmackan och gled rakt in i armarna på min kille Erik. Ja alltså, Erik är, kan man säga, en av mina två pojkvänner. Den andra är Heath, en människokille som jag var ihop med innan jag blev märkt. Det är inte meningen att jag ska fortsätta träffa honom, men så råkade jag dricka lite av hans blod och då blev vi präglade, så han är min pojkvän av misstag. Ja, det är snurrigt. Ja, det gör Erik galen. Ja, jag bara väntar på att han ska dumpa mig vilken dag som helst.

”Tack”, mumlade jag, såg upp på honom och fastnade med blicken i hans otroliga ögon. Erik är lång och snygg och har otroligt blå ögon. Jag slappnade av i hans famn, en njutning jag inte hade unnat mig särskilt ofta de senaste

veckorna, och passade på att dra in hans goda doft och känna tryggheten jag alltid kände när jag var med honom. Han mötte min blick, och precis som på film försvann alla andra runt omkring oss och det var bara vi. När han märkte att jag inte drog mig ur hans armar på en gång såg han överraskad ut. Det fick mitt hjärta att värka. Jag hade utsatt honom för alldeles för mycket lidande – utan att han ens fattade varför. Impulsivt sträckte jag mig upp på tå och kysste honom, till mina vänners stora nöje.

”Hörru Erik, du kan väl dela med dig lite av det där födelsedagsgullandet?” sa Shaunee menande till min leende pojkvän.

”Just det, goding”, sa Erin och härmade Shaunees menande min. ”Vad sägs om att komma hit med en liten födelsedagspuss.”

Jag himlade med ögonen åt tvillingarna. ”Nämen, det är ju inte *hans* födelsedag. Ni får bara kyssa den som fyller år.

”Jäklar också”, sa Shaunee. ”Jag älskar dig, Z, men jag vill inte kyssa dig.”

”Kyssa folk av mitt eget kön är inget för mig”, sa Erin och flinade åt Damien. ”Det är Damiens grej.”

”Va?” sa Damien, som var mer fokuserad på Erik än på de babblande tvillingarna.

”Jo, vi sa ...”, började Shaunee.

”Lagd åt ett annat håll”, avslutade Erin.

Erik skrattade godmodigt, boxade Damien grabbigt på armen och sa: ”Du, om jag någonsin bestämmer mig för att byta lag är du den första som kommer att få veta det.” (Ännu en av anledningarna till att jag avgudar honom. Han

är megacool och poppis, men han försöker aldrig sätta sig på någon och accepterar folk som de är.)

”Hallå! Jag hoppas att *jag* blir den som först får veta om du byter inriktning”, sa jag.

Erik skrattade och kramade om mig medan han viskade i mitt öra: ”Det behöver du aldrig vara orolig för.”

Medan jag övervägde att sno åt mig ännu en Erikkyss störtade en minivirvelvind i form av Damiens kille, Jack Twist, in i rummet.

”Åh, bra! Hon har inte öppnat presenterna ännu. Gratias på födelsedagen, Zoey!” Han slog armarna om oss (ja, Damien och mig) och gav oss en stor kram.

”Jag sa ju att du skulle skynda dig”, sa Damien medan vi trasslade oss ur varandra.

”Jag vet, men jag måste slå in den *perfekt*”, sa Jack.

Med en elegant gest, som bara en gaykille kan få till, tog han upp ett paket ur sin axelväska. Det var inslaget i rött glanspapper och ett grönt glitterband. Den gröna rosetten var så stor att den praktiskt taget skymde hela paketet. ”Jag har gjort rosetten själv.”

”Jack är verkligen bra på pyssel”, sa Erik. ”Men han är inte lika bra på att plocka undan efter sig.”

”Förlåt”, sa Jack sött. ”Jag städar upp efter kalaset, jag lovar.”

Erik och Jack är rumskompisar, vilket är ytterligare ett bevis på hur schyst Erik är. Han är femteårskursare (vilket motsvarar tredjeårselev på vanlig high school) och dessutom skolans populäraste kille. Jack är tredjeårskursare (förstaårselev på high school), ny på skolan, söt, men lite

nördig och absolut homosexuell. Erik kunde ha tjafsat om att behöva bo med en bög, han kunde ha vägrat att bo med Jack, och gjort Jacks liv på Nattens hus till ett helvete. I stället tog Erik honom under sina vingars skugga och behandlar Jack som en lillebror. Det gör han även med Damien, som just denna dag har varit ihop med Jack i två och en halv vecka. (Det vet vi tack vare att Damien är en obotlig romantiker, och han firar halva veckor lika mycket som hela. Japp, vi andra skämtar om det. På ett snällt sätt.)

”Hallå! På tal om presenter!” sa Shaunee.

”Ja, ta hit den där överdekorerade saken till presentbordet så att Zoey kan börja öppna”, sa Erin.

Jag hörde Jack viska ”Överdekorerad?” till Damien och såg Damiens *hjälp mig*-blick medan han försäkrade Jack med ett ”Åh, den är perfekt!”

”Jag tar den till bordet och öppnar den först.” Jag nappade åt mig paketet från Jack och skyndade fram till bordet. Där började jag knyta upp den gigantiska rosetten och sa: ”Jag ska spara den här rosetten för den är så läcker.” Damien gav mig en *tack*-blinkning. Jag hörde Erin och Shaunee fnissa och lyckades sparka till en av dem, vilket fick tyst på båda två. Jag tog av papperet, öppnade den lilla asken och tog upp ...

Jösses.

”En snöglob”, sa jag och försökte låta glad. ”Med en snögubbe i.”

Alltså, en snöglob med en snögubbe i är *inte* en födelse-dagspresent. Det är en julprydnad. En ful julprydnad dessutom.

”Ja visst! Och hör vad den spelar!” sa Jack, och hoppade upp och ner av förtjusning. Han tog glaskulan ifrån mig och vred på en liten knapp så att ett billigt och smärtsamt falskt klink av *Frosty the Snowman* fyllde rummet.

”Tack, Jack. Den är verkligen fin”, ljög jag.

”Kul att du gillar den”, sa Jack. ”Det är som ett tema för din födelsedag.” Sedan tittade han på Erik och Damien. De tre killarna flinade mot varandra som små buspojkar.

Jag klustrade ett leende på mitt ansikte. ”Åh, vad fint. Då ska jag väl öppna nästa paket.”

”Ta min!” Damien gav mig ett avlångt, mjukt paket.

Med ett ansträngt leende började jag öppna paketet medan jag önskade att jag kunde förvandla mig till en katt och fräsande springa därifrån.